

Johdanto

Kun Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto pyysi nykyisen viisivuotissuunnitelman alkaessa bahá'í-maailmaa rakentamaan viiden edeltäneen vuoden poikkeuksellisten saavutusten varaan, se kuvaili yhteisöä, joka ei ollut ainoastaan ylittänyt lukumääräiset tavoitteensa vaan myös saavuttanut laadullista edistystä aiempaa syvällisemmällä kulttuurin tasolla. Tämän jälkeen ystävät ovat laajentaneet ponnistuksiaan yhä useammille seuduille tuoden mukaan yhä suurempia osallistujamääriä yhteisörakentamisen prosessiin. Suunnitelman toisen vuoden päättyessä on jo saatu runsaasti kokemusta, millä on merkittäviä vaikutuksia tulevaan toimintaan. Tässä aineistossa on tarkoitus tarkastella tätä kokemusta ja kuvailla lukuisia lähestymistapoja, jotka sopivalla tavalla ystävien omiin olosuhteisiin sovellettuna saattavat tehdä heille mahdolliseksi kiihdyttää käynnissä olevaa prosessia. Tässä katsauksessa tarkastellaan ensiksi oppimisen eturintamassa olevia seutuja, sitten seutuja, joissa ystävät ovat kasvuohjelmien perustamisen alkuvaiheessa, ja lopuksi niitä seutuja, missä ponnistellaan prosessin voimistamiseksi. Muutamin sanoin kuvataan myös seutujen kehittymistä tukevia hallinnollisia järjestelyjä alueellisella tai kansallisella tasolla.

1. SEUDUT OPPIMISEN ETURINTAMASSA

Yli 3600 seudulla ympäri maailmaa ystävät pyrkivät parhaillaan käynnistämään uusia kasvuohjelmia tai edistämään jo aloitettuja ohjelmia. Noin 200 kaikkein edistyneimmän seudun – etenkin 20 vahvimman seudun – kehityksen erittely antaa viitteitä toimivista kasvustrategioista ja osoittaa, miten tehokasta on noudattaa yhtenäistä toimintalinjaa. Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto totesi vuoden 2013 raportissaan, että ”kaikkein kehittyneimmille seuduille ominaisista selvästi erottuvista ja silmäänpestävistä piirteistä niin monia on myös havaittavissa yhteisöissä, jotka ovat oman kehityksensä paljon varhaisemmassa vaiheessa”.⁽¹⁾ Siksi toiveena on, että oppimisen eturintamassa oleville seuduille ominaisen toimintamallin perinpohjaisesta tarkastelusta on apua ystäville, jotka ahertavat jopa kehityksen varhaisimmissa vaiheissa olevilla seuduilla.

Edistyneillä seuduilla on yleensä suurehko bahá'í-yhteisö, ja tätäkin merkittävämpää on, että ne ovat ajan kuluessa kyenneet tehokkaasti saamaan liikkeelle suuria määriä yksilöitä palvelemaan bahá'í-asiaa ja yhteiskuntaa. Joissakin niistä oli historiallisesti suuria yhteisöjä; toisissa niistä on tapahtunut merkittävää kasvua vasta viime vuosina. Silti kaikilla vahvimmillä seuduilla suunnitelman eri

toimintoja ylläpitävien määrä lasketaan sadoissa, kun taas osallistujia saattaa olla tuhansia. Näiden omistautuneiden ystävien joukosta muutamat, jotka ovat täysin perehtyneitä seutua muovaaviin prosesseihin, huolehtivat suunnitelman hallinnollisista tarpeista seutukoordinaattoreina, seutuopetuskomiteoiden jäseninä, paikallisten henkisten neuvostojen jäseninä tai avustajalautakunnan jäsenten apulaisina. Yhä useammat palvelevat lastentuntiopettajina, varhaisnuorten ryhmien valmentajina tai opintopiiriohjaajina ja osallistuvat koko seudun laajuisiin opetuskampanjoihin. Monet hyödyntävät kykyjään myös opettamiseen ja hallinnointiin liittyvissä monenlaisissa eri toiminnoissa ja yhteisöelämän eri puolten rikastuttamiseen. Kaikki ovat tietoisia siitä, että 19 päivän juhlaan osallistuminen ja pyhien päivien vietto ovat velvollisuuksia, joita ei tule unohtaa, ja kaikki ymmärtävät hartaustilaisuuksien ja yhteisön hartaudellisen elämän laadun tärkeyden. Tervetullut lisä tähän tehokkaaseen ihmisvoimavarojen käyttöön on se huomio, jota omistautuneiden ystävien ydinryhmä, yleensä nuoria, kohdistaa yhä useammissa naapurustoissa ja kylissä toteutettuihin voimallisiin ponnistuksiin.

Kuten seuraavilla sivuilla selitetään, näiden edistyneiden seutujen tunnuspiirteisiin kuuluvat ystävien kyky ylläpitää kasvua säännöllisissä kolmen kuukauden toimintajaksoissa, säilyttää painopiste edistystä eteenpäin vievässä kasvatuksellisessa ohjelmassa, käynnistää vahva yhteisörakentamisen ponnistus, järjestää pyrkimyksensä yhä lisääntyvän monitahoisuuden mukanaan tuomaan haasteeseen vastaamiseksi ja ohjata yhä suurempaa vuorovaikutusta laajemman yhteiskunnan kanssa.

1.1 Laajentamisen ja lujittamisen kestävä rytmi

Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto on selittänyt, että seuduilla kehittyvää toimintamallia, joka synnyttää vireää yhteisöelämää, voidaan tarkastella kahdesta yhtä tärkeästä näkökulmasta. Yhteen näistä liittyvää ”toimintaa voi ajatella kolmen kuukauden jaksoissa, joiden kautta yhteisö kasvaa – intensiivisen toiminnan tuloksena koettu laajenemisrupeama, välttämätön lujittamisvaihe, jonka aikana kasvavia joukkoja vahvistetaan, – – sekä kaikille tarkoitetut tilaisuudet pohdintaa ja suunnittelua varten.”^②

Kun näitä kolmen kuukauden toimintajaksoja pidetään yllä ajan kuluessa, ne tuovat omanlaisensa rytmin yhteisöelämään. Kunakin toimintajaksona ystävät uudistavat säännöllisesti näkemyksensä, arvioivat edistystään ja senhetkisiä haasteitaan, tarkistavat toimintasuunnitelmiaan ja järjestävät laajentamiseen ja lujittamiseen liittyviä intensiivisiä toimintavaiheita. Nämä toimintajaksot jatkuvat keskeytyksettä, vaikka laajentamismallit saattavatkin vaihdella. Ajoittaiset ongelmat hidastavat edistystä, mutta uskovat kykenevät voittamaan esteet ja siirtymään eteenpäin yhteisen toiminnan kautta.

Arvostaen syvällisesti suoran opetustyön välttämättömyyttä silloin, kun olosuhteet sitä edellyttävät, ystävät vahvoilla seuduilla eivät enää hyödynnä yhtä ainoaa lähestymistapaa toimintajaksojensa laajentamisvaiheissa. He ovat päässeet eroon pakkomielteestä yrittää kasvattaa lukumääriä suhteellisen lyhyen ajanjakson aikana. Koska heidän ymmärryksensä toimintakehyksestä on

syventynyt, heidän analyysinsä olosuhteiden monitahoisesta joukosta ja niihin vaikuttavista voimista on kehittynyt ja heidän saavutuksiinsa ja edessä oleviin haasteisiinsa liittyvät pohdintansa ovat syvällisempiä, he kykenevät tekemään hyvin perusteltuja strategisia valintoja voidakseen vastata kasvuun liittyviin vaatimuksiin kunakin hetkenä.

”Ystävät ovat myös oppineet, että kasvuohjelman jokaisen toimintajakson laajentamisvaiheen aikana ei ole tarpeen keskittää huomiota samaan päämäärään”^③, Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto totesi ridván-sanomassaan vuonna 2013. ”Olosuhteiden mukaan voi olla tarpeen kiinnittää ensisijainen huomio jonkin toimintajakson aikana esimerkiksi sielujen kutsumiseen liittymään bahá’í-uskoon intensiivisten opetuskampanjoiden avulla, joita yksilöt tai kaikki yhdessä voivat toteuttaa. Toisessa toimintajaksossa taas voidaan keskittyä moninkertaistamaan jotakin tiettyä ydintoimintoa.”^④ Vastaavasti laajentamisvaiheen suunnitelmat voivat vaihdella naapuruston tai kylän tarpeiden mukaan. Todellakin siellä, missä voimavaroja on runsaasti, eri ryhmät voivat keskittyä erilaisiin mutta toisiaan täydentäviin tavoitteisiin yhden laajentamisvaiheen aikana. Tällä tavoin useiden toimintajaksojen kuluessa uusien uskovien, ydintoimintojen ja niiden osallistujien määrä kasvaa tasaisesti, ja myös niiden määrä, jotka kykenevät lisäämään laajentamiseen ja lujittamiseen liittyvän työn ulottuvuutta ja monitahoisuutta, kun heidän rinnallaan kuljetaan.

Oppimisprosessin edetessä on luonnollista, että ”kun uusi piirre otetaan käyttöön, se vaatii jonkin aikaa erityishuomiota”^⑤. Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto kuitenkin lisää, että ”tämä ei millään tavoin vähennä yhteisörakentamiseen liittyvien ponnistusten muiden puolien merkitystä”.^⑥ Kyky suunnata voimavaroja Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston toisiaan seuranneissa sanomissa esiteltymiin uusiin piirteisiin muuttamatta suunnitelman kaikkien edistäjien huomiota antaa kaikkein edistyneimpien seutujen ystäville mahdollisuuden edetä kohti ”kauan kaivattu[a] yleismaailmallisen osallistumisen tavoite[tta] bahá’í-uskon asioiden hoidossa.”^⑦

Kaikkien näiden näkökohtien huomioimisen tuloksena on kolmen kuukauden ajanjakso, joka on täynnä monenlaista vilkasta ja hyvin koordinoitua toimintaa. Ja vaikka edistymisen tahti voi vaihdella paikasta toiseen erilaisten väestöryhmien tilanteen mukaan, toimintajaksolle on ominaista ystävien keskuudessa kautta koko seudun vallitseva ykseyden henki ja tunne yhteisestä päämäärästä. On tärkeää ymmärtää, että näin lupaavaa kasvumallia voidaan pitää yllä ainoastaan, jos kaikki tarjoavat, nöyrällä oppimisasenteella ja oman toimintansa laajuudesta riippumatta, varauksettoman tukensa niin teoissa kuin sanoissa jokaiselle sielulle, joka uurastaa jumalallisessa viinitarhassa. ”Kaikkien on tultava toisiaan eteenpäin kantaviksi siiviksi”^⑧, Bahá’u’lláh toteaa.

1.2 Hyvin perustetun kasvatusprosessin kehittyminen

Toinen näkökulma, josta seudun toimintamallia voidaan tarkastella, on koulutusprosessi, jossa on kolme selvää vaihetta: ”ensimmäinen niistä on tarkoitettu yhteisön nuorimmille jäsenille, toinen niille, jotka elävät haastavia siirtymävaiheen vuosia, ja kolmas nuorille ja aikuisille”^⑨. Kaikkein edistyneimmillä seuduilla voi nähdä sekä tällaisen ponnistuksen aikaan saaman suuruusluokan että siihen sisältyvän monitahoisuuden. Esimerkiksi Lubumbashin seudulla Kongon demokraattisessa

tasavallassa koulutusprosessi palvelee nyt noin 6000 ihmistä, joihin kuuluu 3500 lasta, 2200 varhaisnuorta ja opintopiireissä mukana olevia satoja nuoria ja aikuisia. Tätä kaikkea tukee monimutkainen järjestelmä, joka synnyttää ja järjestelmällistää tietoa ja koordinoi lukuisten opintopiiriohjaajien, varhaisnuorten valmentajien ja lastentuntiopettajien ponnistuksia.

Monissa osissa maailmaa on suhteellisen helppoa saada bahá'í-oppitunneille mukaan lapsia ympäröivästä yhteisöstä, ja vanhemmat huomaavat nopeasti henkisen ja moraalisen kasvatuksen vaikutuksen lastensa asenteisiin ja käytökseen. Kaikkein edistyneimmillä seuduilla koulutusinstituutti on parhaillaan perusteellisesti vastaamassa haasteeseen, joka liittyy tämän ponnistuksen järjestelmällistämiseen ja kestäväen järjestelmän rakentamiseen lasten henkistä kasvatusta varten. Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto toteaa: ”Jokaisen koulutusinstituutin edessä olevien lukuisten kysymysten joukosta yksi erottuu erityisen kiireellisenä: miten saadaan toimintaan mukaan riittävästi lastentuntiopettajia peräkkäisiä tasoja varten ja sitä varten myös ohjaajia, jotka voivat muodostaa ryhmiä tähän tarvittavien kurssien opiskelua varten”(10). Tähän liittyvän haasteen suunnattomuus on ymmärretty. Sen lisäksi että kurssveja järjestetään opettajien kouluttamiseksi ohjelman kolmea ensimmäistä tasoa varten, joita varten on tällä hetkellä olemassa materiaalit, koordinaattorien ja heidän avustajiensa verkostoa rakennetaan vähitellen kullakin seudulla opettajien tueksi, jotta he voivat oppia ylläpitämään lastentuntiryhmiä ja auttaa lapsia etenemään kunakin vuonna yhdeltä tasolta seuraavalle. Esimerkiksi Intiassa välittömästi sen jälkeen, kun tason 2 ja 3 materiaalit julkaistiin vuonna 2011, maan 17 alueellista instituuttia järjesti sarjan koulutusseminaareja, ponnistuksia lisättiin materiaalien kääntämiseksi hindiksi ja muille alueellisille kielille ja neuvoteltuaan seututoimijoiden kanssa alue- ja seutukoordinaattorit tunnistivat ja kouluttivat opettajia uusien materiaalien käyttöön. Ensimmäiset tulokset olivat rohkaisevia: lähes 3000 lasta siirtyi tasolle 2 ja useita satoja lapsia tasolle 3.

Varhaisnuorten henkisen voimauttamisen ohjelman kasvun myötä siitä on tullut yhä huomattavampi piirre monilla edistyneillä seuduilla maailmassa. Ohjelmaan liittyvän oppimisen levittämisen keskuksiksi nimettyjen yli 40 seudun verkoston avulla, jota Bahá'í- maailmankeskuksessa toimiva sosiaalisen ja taloudellisen kehityksen osasto ohjaa, on voitu ratkaista ohjelman toteuttamiseen ja ylläpitämiseen liittyviä lukuisia käytännön haasteita. On kertynyt arvokasta tietoa, jonka avulla oppimiskeskuksissa ja niihin liitetyillä seuduilla toimivat ystävät ovat kyenneet parantamaan valmentajien koulutuksen ja tuen tehokkuutta, pitämään käynnissä yhä useampia varhaisnuorten ryhmiä vaaditut kolme vuotta, saamaan puolelleen vanhempien ja viranomaisten tuen ja toteuttamaan ohjelmaa seudun toimintojen muodostaman kokonaisuuden yhteydessä. Jatkuvan oppimisen levittämiseen liittyvä järjestely on tehnyt edistyneille seuduille mahdolliseksi kasvattaa ohjelmaan osallistuvien määrän satoihin ja muutamissa tapauksissa yli tuhanteen. Juurruttamalla varhaisnuoriin vahvan päämäärätietoisuuden tämä ohjelma on osoittautunut pystyvänsä merkittäväällä tavalla muuttamaan nuoria, lisäämään heidän sitoutumistaan henkiseen kasvatukseen ja aineelliseen koulutukseen, voimauttamaan heidät aloittamaan yhteiskuntaan vaikuttamisen oman yhteisönsä parantamiseksi, vastustamaan oman yhteiskuntansa hajottavia ja vahingollisia voimia ja antamaan oman panoksensa paremman maailman rakentamiseen.

Edellä kuvatut koulutusprosessin kaksi vaihetta ovat luonnollisesti mahdollisia ainoastaan, jos yksilöt etenevät instituutin runkokurssisarjassa. Kaikkein edistyneimmät seudut ovat pitäneet yllä jatkuvaa osallistujien virtaa pitkän aikaa – jotkut niistä jopa 20–30 toimintajakson ajan. Vuosien kuluessa tähän saavutukseen ovat vaikuttaneet monenlaiset lähestymistavat maailmanlaajuisesti.

Instituuttiprosessin käynnistämiseksi uskovia kannustetaan osallistumaan kursseille, ja kun he alkavat keskustella muiden kanssa Bahá'u'lláhin sanomasta, he havaitsevat vastaanottavaisuutta ystäviensä, perheenjäsentensä, naapureidensa ja työtovereidensa keskuudessa, joista monet ovat valmiita osallistumaan opintopiireihin. Seuraavaksi monilla seuduilla uskovat ovat oppineet tavoittamaan niitä, jotka osoittavat ”erityistä vastaanottavaisuutta joissakin väestönosissa”⁽¹¹⁾ suorien opetusponnistusten avulla, joihin on sisältynyt vierailuja koteihin tai kampanjoita ja joiden tuloksena on ollut huomattavia määriä uusia bahá'íta. Kun yhä enemmän huomiota kiinnitettiin näiden väestönosien nuoriin jäseniin, merkittävä osa heistä alkoi tulla mukaan opintopiireihin. Kaikkein edistyneimmillä seuduilla on lisääntymässä kyky valjastaa yhä useampien nuorten innokas vastakaiku auttamalla heitä siirtymään nopeasti toiminnan kentälle varhaisnuorten ryhmien valmentajiksi ja myös osallistumaan muihin ydintoimintoihin tai käynnistämään niitä. Lisäksi ollaan tarttumassa aktiivisesti haasteeseen lisätä niiden ohjaajien määrää, jotka hyödyntävät tätä tilaisuutta.

Vastaanottavien väestönosien nuoriin liittyvät kokemukset edistyneillä seuduilla osoittavat, että varhaisnuorten ohjelman laajentamisen kautta on mahdollista selvästi vahvistaa koulutusprosessin kaikkia kolmea osaa. Ponnistukset kouluttaa varhaisnuorten ryhmien valmentajia, yhä useammin laajemman yhteisön nuorten keskuudesta, edellyttävät lisää opintopiirejä tai instituuttikampanjoita. Tällaiset kampanjat voivat koostua Ruhi-instituutin kirjojen 1 ja 5 intensiivisestä opiskelusta, mikä johtaa useiden varhaisnuorten ryhmien välittömään perustamiseen. Ajan myötä useimmat valmentajat osallistuvat opintopiireihin runkokurssisarjan muiden kirjojen suorittamiseksi, mikä lisää heidän kyvykkyyttään palvella. Tietoisuuden lisääntyessä varhaisnuorten perheiden keskuudessa myös muut perheenjäsenet, enimmäkseen lapset ja nuoret mutta myös muutamat aikuiset, alkavat osallistua heille soveltuvaan koulutusprosessin osuuteen. Todellakin paljon oivalluksia on saatu oppimiskeskusten tukemilta seuduilta siitä, miten ohjelmaa voidaan merkittävästi laajentaa niin, että siinä on mukana suuri määrä osallistujia. Nämä oivallukset on jaettu alueellisten instituuttien kanssa ja toteutettu tavalla, joka on auttanut muiden ydintoimintojen toteuttamisessa. Lopuksi niillä seuduilla, missä ystävät ovat oppineet pitämään varhaisnuorten ryhmiä yllä useita vuosia ja viemään ohjelman päätökseen asti, monet varhaisnuoret osoittavat kiinnostusta runkokurssisarjaa kohtaan ja tavanomaisella innollaan ja kurinalaisuudellaan ryhtyvät opiskelemaan ja toteuttamaan niissä edellytetyjä palvelutehtäviä. Näin lupaavat tulokset, vaikka ne ovatkin vielä laajuudessaan vaatimattomia, antavat ymmärtää, että kun nämä nuoret etenevät runkokurssisarjassa, he voivat paisuttaa lastentuntiopettajien, valmentajien ja ohjaajien rivejä seudulla. Tässä annettu kuvaus ei ole ainoa tapa, miten kasvatustilanne etenee. Varhaisnuorten ohjelma on kuitenkin kerta toisensa jälkeen osoittanut tehokkuutensa strategiana, joka on tarmokkaan tavoittelun arvoinen.

1.3 Edistysaskeleet yhteisörakentamisessa

Kun seudun ihmisvoimavarat tulevat aiempaa runsaammiksi, ydintoiminnot moninkertaistuvat ja osallistujamäärä kasvaa. Kehittyy dynaaminen ja monitahoinen toimintamalli, joka koskettaa yhteisöelämän kaikkia puolia. Edistyneillä seuduilla nähtävissä oleva piirre on muutos ymmärryksessä, joka etenee pelkästä toimintojen moninkertaistamiseen liittyvästä huolehtimisesta heijastamaan yhteisörakentamisen syvällisempiä vaikutuksia. Riðván-sanomassa vuonna 2013 Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto toteaa:

Sitä mukaa kun ystävien kokemukset ovat syventyneet, heidän kykynsä edistää seudulla rikasta ja monimuotoista elämänmallia, jonka piirissä on satoja tai jopa tuhansia ihmisiä, on lisääntynyt. Miten tyytyväisinä me panemme merkille ne monet oivallukset, joita uskovat parhaillaan saavat pyrkimyksistään. He arvostavat esimerkiksi sitä, että suunnitelman asteittainen esiin tuleminen seututasolla on dynaaminen prosessi, joka on väistämättä monimutkainen eikä sovellu helposti yksinkertaistettavaksi. He näkevät, miten se etenee, kun he kehittävät kykyään nostattaa ihmisvoimavaroja ja koordinoita ja organisoida palvelemaan nousevien toimintaa hyvin. Ystävät ymmärtävät, että kun tätä kykyä kehitetään, tulee mahdolliseksi yhdistää toisiinsa yhä suurempi määrä aloitteita.....

- - He todellakin ymmärtävät kunkin yksilön panoksesta kokonaisuuden edistymiselle koituvan hyödyn, ja täten kaikki ottavat kernaasti vastaan jokaisen henkilön suorittaman palvelun, joka vastaa hänen olosuhteidensa suomia mahdollisuuksia. (12)

Ydintoimintojen ja instituuttiprosessin muuttavan vaikutuksen toisiaan vahvistava luonne tulee yhä selvemmäksi ja kestävä kasvu ja kaikkien osallistuminen aiempaa mahdollisemmaksi kylän ja naapuruston pienemmässä ja kodikkaammassa ympäristössä. Kuten Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto selittää:

Perimmiltään tämän lähestymistavan keskipisteenä on niiden väestöryhmien vastakaiku Bahá'u'lláhin opetuksiin, jotka ovat valmiita Bahá'u'lláhin ilmoituksen edistämään henkiseen muodonmuutokseen. Koulutusinstituutin edistämään kasvatusprosessiin osallistuminen motivoi heitä torjumaan yhteiskunnallisten voimien mieleen iskostaman turtuneisuuden ja välinpitämättömyyden ja etsimään sen sijaan toimintamalleja, jotka osoittautuvat elämää muuttaviksi. Siellä missä tämä lähestymistapa on edennyt joitakin vuosia naapurustossa tai kylässä ja ystävät ovat pitäneet yllä keskittymistään, merkille pantavia tuloksia on alkanut tulla näkyviin vähitellen mutta selvästi. Nuoret voimautuvat ottamaan vastuuta itseään nuorempien kehityksestä ympärillään. Vanhemmat ikäpolvet toivottavat tervetulleeksi nuorten panoksen koko yhteisön asioita koskeviin merkityksellisiin keskusteluihin. Yhteisön kasvatuksellisen prosessin edistämä kurinalaisuus kehittää yhtä lailla nuorten kuin vanhojen neuvottelukykyä, ja tavoitteellisiin keskusteluihin alkaa ilmaantua uusia tiloja. Muutos ei rajoitu kuitenkaan ainoastaan bahá'íhin ja niihin, jotka ovat mukana suunnitelman edellyttämässä ydintoiminnoissa ja joiden voidaan kohtuudella odottaa omaksuvan uusia ajattelutapoja ajan myötä. Koko paikan henki muuttuu. Hartaudellinen asenne alkaa muotoutua laaja-alaisesti väestön keskuudessa. Miesten ja naisten

tasavertaisuus alkaa näkyä aiempaa voimakkaammin. Lasten kouluttaminen, niin poikien kuin tyttöjen, saa aiempaa suurempaa huomiota. Perheen sisäiset suhteet – jotka ovat vuosisatoja vanhojen asenteiden muovaamia – muuttuvat havaittavasti. Velvollisuudentunto omaa lähiyhteisöä ja fyysistä ympäristöä kohtaan tulee hallitsevaksi. Jopa ennakkoluulon vitsaus, joka heittää turmiollisen varjonsa jokaisen yhteiskunnan ylle, alkaa antaa periksi ykseyden pakottavalle voimalle. Lyhyesti sanottuna, se yhteisörakentamisen työ, jossa ystävät ovat osallisina, vaikuttaa kulttuurin eri puoliin.

13

Kaikki naapurustot eivät tietenkään osoittaudu riittävän vastaanottaviksi, jotta niistä tulisi intensiivisen toiminnan keskuksia, mutta bahá'ít voivat asuinpaikastaan riippumatta pyrkiä tavoittamaan muita ja aloittaa ydintoimintoja, joihin he voivat kutsua osallistujia tuttaviansa keskuudesta, asuivatpa nämä missä päin tahansa seutua. Tunnistaessaan näiden kahden samanaikaisen sysäyksen yhteiset piirteet – yksi keskitetyillä alueilla syvemmälle ja toinen laajemmalti kautta seudun – edistyneiden seutujen ystävät ymmärtävät vaivatta olevansa mukana yhdessä yhteisessä yhteisörakentamisen hankkeessa. Syntyy ykseyttä erilaisissa toiminnoissa, joiden kautta kukin uskova voi löytää oman toiminnan kenttensä, niin kuin suunnitelman toimintakehyksessä on määritelty. Ja vaikka eri yksilöt ovat mukana erilaisissa toiminnoissa, heillä kaikilla on yhteinen päämäärä, ja he arvostavat helposti muiden antamaa panosta sitä mukaa, kun he tuovat vähitellen yhä useampia osallistujia yhteisöelämänsä mallin piiriin.

1.4 Tehokas organisaatiojärjestelmä

Seutu edistyy, kun yhä enemmän kyvykkyyttä palveluun kehittyy yhä useammissa yksilöissä, joita autetaan sen jälkeen käynnistämään jatkuvasti kasvava määrä toisistaan riippuvia toimintoja, joihin tulee koko ajan mukaan enemmän osallistujia. Tätä kyvykkyyden kasvattamisen prosessia on ajan myötä täydennettävä yhä kehittyneempi koordinoinnin ja tuen järjestelmä. Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto on selittänyt, että ”jo pelkät lukumäärät edellyttävät, että organisaatiomallia kehitetään aiempaa monitahoisemmalle tasolle”⁽¹⁴⁾. Lukumääräinen kasvu sekä toiminnan maantieteellinen leviäminen naapurustoihin ja koko seudulle on tehnyt tarpeelliseksi intensiivisen kasvuohjelman käynnistämiseen alun perin tarkoitettun koordinoinnin perusjärjestelmän lisäkehittämisen. Edistyneiden seutujen kokemukset ovat olleet vahvistuksena Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston sanoille, että ”seututason järjestelmän toiminta[an] – on koodattu elävän organismin lailla kyky sopeutua rakenteiden ja prosessien, suhteiden ja toimintojen yhä monimutkaisempiin tasoihin”⁽¹⁵⁾. Vaikka edistyneillä seuduilla maailmanlaajuisesti nyt syntyvistä moninaisista orastavista ponnistuksista ei olekaan mahdollista kiteyttää yhtä lähestymistapaa yleisesti käytettäväksi, tässä vaiheessa ainakin kolme näkökohtaa ovat merkittäviä.

Edistyneimmillä seuduilla on lisääntyvän monitahoisuuden vuoksi tullut tarpeelliseksi jakaa seutu edelleen pienempiin alueisiin ja valikoida naapurustoja tai kyliä kohdennettuja ponnistuksia varten yhteisörakentamisesta oppimiseksi. Yhden paikallisen henkisen neuvoston hallintoalueeseen kuuluvat laajat kaupunkikeskukset järjestetään sektoreiksi, kun taas useiden paikallisten neuvostojen hallinnoimat maaseutu- ja kaupunkiseudut jaetaan muodostaen eri yksiköitä. Esimerkkejä tällaisista

yksiköistä ovat Kolumbiassa Norte del Cauca seudun viisi reittiä, jotka seuraavat tiettyjä bussireittejä sekä Keniassa Tiriki Westin seudun kolme aluetta, jotka saatiin ryhmittämällä 72 yhteisöä 20–25 naapurustokylän muodostamiksi lohkoiksi. Naapurustojen ja kylien suhteen ei ole aina ollut helppoa päättää kaikissa tapauksissa, mikä muodostaa pienen alueen. Harvaan asutulla Pamban seudulla Sambassa joitakin lähekkäin sijaitsevia pieniä kyliä ryhmiteltiin yhteen, jotta ne muodostivat riittävän suuria alueita oppimista varten. Sitä vastoin Malesiassa Kajangin seudulla ystävät työskentelivät ensin laajoilla maakunta-alueilla mutta tunnistivat vähitellen niistä pienempiä alueita, jotka soveltuivat paremmin yhteisörakentamisen ponnistuksiin.

Useiden yksikköjen muodostaminen seudulle antaa mahdollisuuden luoda uudenlaisia koordinoitimalleja palvelemaan pienempien alueiden ystäviä. Koordinointiin ja tukemiseen osallistuvien ystävien määrä on suurelta osin kiinni osallistumisen kasvusta näillä pienemmillä alueilla. Edistyneimmille seuduille nimitetään ainakin koordinaattorikolmikko, yksi kutakin instituutin kolmea toiminta-aluetta kohti. Kun tunnistetaan näitä pienempiä alueita, muita kokeneempia ystäviä voidaan pyytää palvelemaan instituutin lisäkoordinaattoreina tai koordinaattoreiden avustajina. Joissakin tapauksissa on havaittu hyödylliseksi muodostaa samaan tapaan sektoria varten opetuskomitea tai kasvukomitea, nimittämällä sektorin kasvunedistäjäksi henkilö, joka toimii seutuopetuskomitean alaisena. Jopa naapurustotasolle on alkanut muodostua epävirallisia rakenteita, esimerkiksi ydinryhmä, joka neuvottelee, suunnittelee ja edistää osallistumista. Siellä missä on paljon toimintoja, koordinaattorien ja kasvunedistäjien on usein tarpeen palvella kokopäiväisesti osana virallisempaa koordinaatiojärjestelmää. Joka tapauksessa eturintaman useimmilla seuduilla on kehittymässä vahva hallinnollinen verkosto, jossa on mukana lukuisia koordinaattoreita ja heidän avukseen nimitettyjä avustajia. Näiden lukumäärä vaihtelee tällä hetkellä esimerkiksi Kanadan Toronton seudun 10 henkilön kokonaismäärästä jopa 50–60 henkilöön Lubumbashissa ja Tiriki Westissä. Intiassa Delhi Cityn Harkesh Nagarin naapuruston organisaatiossa on mukana yksistään 26 henkilöä, jotka tukevat noin 200 ydintoimintoa, joissa on mukana lähes 1200 ihmistä.

Toinen elintärkeä ja lupaava kehityssuunta on paikallisten henkisten neuvostojen yhä suurempi osallistuminen. Tietoisina Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston 28. joulukuuta 2010 sanoman neuvoston velvollisuuksia koskevista kappaleista ja ”kunkin jäsenen henkilökohtaisesta osallistumisesta ydintoimintoihin”⁽¹⁶⁾ rikastuneina paikalliset neuvostot tarkastelevat aika ajoin omaa panostaan kokonaisponnistuksiin. Neuvostojen edustajat osallistuvat säännöllisesti seudun suunnittelukokouksiin ja kertovat muille jäsenille, kuinka heidän neuvostonsa voi tukea toimintajaksoja. Neuvostot pystyvät myös ajattelemaan kaikkia yhteisön jäseniä, tarjoten heille kannustusta ja tukea ja varmistaen, että jokainen voi löytää merkityksellisen osansa laajentamisen ja lujittamisen eteen tehtävässä työssä.

1.5 Suurempi osallistuminen yhteiskunnan elämään

Kun edistyneiden seutujen ystävät ovat yhtä enemmän vuorovaikutuksessa perheiden kanssa ja solmivat todellisia ystävyys-suhteita, he havaitsevat joutuvansa yhä tiiviimmin mukaan yhteiskunnan

elämään. Heidän ponnistuksensa, jotka syntyvät luonnollisesti keskustelun ja yhteisten kiinnostuksen kohteiden tuloksena, etenevät yleensä ”kahden toisiinsa liittyvän ja toisiaan vahvistavan toiminnan kautta”(17): osallistuminen yhteiskunnassa vallitsevaan keskusteluun ja yhteiskuntaan vaikuttaminen. Molemmissa tapauksissa ensiaskeleet muodostuvat yksinkertaisesta, verrattain epävirallisesta toiminnasta, josta osa voi lopulta kehittyä monitahoisemmiksi ja jatkuviksi ponnistuksiksi.

Ystävien omassa kylässään ja naapurustossaan aluksi aikaan saama vaikutus liittyy usein lasten henkistä, moraalista ja aineellista kasvatusta koskeviin näkemyksiin ja arvoihin. Sitä mukaa kun lastentuntien ja varhaisnuorten ryhmien laatu on kasvanut, uskovien kyky keskustella merkityksellisesti kasvatuksesta ja nuorten moraalista voimauttamisesta on myös kehittynyt. Tämän seurauksena bahá’í-ohjelmiin osallistuvien lasten vanhemmat ovat osoittaneet aiempaa suurempaa arvostusta lastensa kouluopintojen edistymisen tärkeyttä ja niihin sitoutumista kohtaan.

Lämpimät ystävyssuhteet perheisiin ja heidän kanssaan käytävät jatkuvat keskustelut naapurustoissa ja kylissä ovat myös johtaneet aiempaa suurempaan tietoisuuteen paikallisista tarpeista. Pohdintakokoukset, varhaisnuorten ryhmät tai naapuruston yhdeksäntoista päivän juhlat tarjoavat yhteisölle tilaisuuksia alkaa miettiä, miten bahá’í-uskon opetuksia voi soveltaa jonkin ”väestöryhmän sosiaalisen tai taloudellisen elämän jonkin puolen parantamiseen, vaikkakin miten vaatimattomasti”(18). Joitakin ponnistuksia on aloitettu pienessä mittakaavassa, ja ne ovat kehittymässä orgaanisesti kyläläisten tai naapuruston asukkaiden itsensä toteuttamina. Esimerkiksi Tannan seudulla Vanuatulla yksi varhaisnuorten ryhmä tajusi, että suurelle risteysalueelle puron yli kulkeva reitti oli vaikeakulkuinen etenkin vanhuksille, joten he rakensivat yksinkertaisen sillan ja pienen levähdysmajan, jossa pitkiä matkoja kävelevät voisivat levähtää tai hakea suojaa kaatosateelta.

Toinen edistyneillä seuduilla yhä enenevässä määrin havaittava piirre on se vaikutus, joka instituuttiprosessilla on naisten kyvykkyyden kehittämiseen ja osallistumisen lisäämiseen. Naiset ovat nyt usein opettamisen ja hallinnollisen työn eturintamassa. Naiset ja tytöt ovat saaneet lisää itseluottamusta aloittamalla ydintoimintoja, ja heillä on aiempaa enemmän sananvaltaa yhteisön asioiden hoidossa pohdintakokouksiin ja muihin tapaamisiin osallistumisen ansiosta. Vaikuttuneina siitä, miten heidän tyttärensä ovat alkaneet palvella lastentuntiopettajina, varhaisnuorten valmentajina tai opintopiiriohjaajina, vanhemmat ovat alkaneet ymmärtää, että tyttöjen kouluttaminen on yhtä tärkeää kuin poikien kouluttaminen. Myös sellaisissa kulttuureissa, joissa perinteiset näkemykset ovat estäneet naisten edistymistä, niin nuorista miehistä kuin nuorista naisista on tulossa syvällisiä muutoksen edistäjiä. Esimerkiksi Dagan seudulla Papua-Uusi-Guineassa, missä nuorten naisten yleensä katsotaan kuuluvan taloustöiden ja lastenhoidon pariin, heitä ei ainoastaan valita paikallisen neuvoston jäseniksi vaan myös sihteereiksi tai puheenjohtajiksi; tällaista muutosta ei olisi voinut edes kuvitella muutama vuosi sitten.

Ruohonjuuritason heräämisen lisäksi joillakin seuduilla ystävien ponnistuksia vahvistavat bahá’í-uskon innoittamien toimijoiden sosiaaliset ja taloudelliset kehitystoimet. Esimerkiksi Katuyolan kylässä Mwinilungan itäisellä seudulla Sambiassa Inshindo-säätiön tarjoamaan Preparation for Social Action -ohjelmaan osallistuvat nuoret ovat yhdessä varhaisnuorten ryhmiin osallistuvien useiden

nuorten kanssa aloittaneet puiden istutusprojektin voidakseen tehdä jotakin metsien hävittämiseksi, joka johtuu perinteisestä kaskenpolttoon perustuvista maanviljelymenetelmistä. Tämä hanke on kasvanut, kun mukaan on tullut kylän asukkaita, ja se on saanut paikallisen päällikön, siviiliviranomaisten ja hallituksen metsäministeriön tuen.

2. ORASTAVAT KASVUOHJELMAT

Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto toteaa sanomassaan 28. joulukuuta 2010, että kasvuohjelman ilmaantumisesta merkinä olevalle ensimmäiselle merkkipaalulle on tunnusomaista alkuvaiheen ihmisvoimavarojen virtaus toiminnan kentälle:

”Toisin sanoen ne, jotka etenevät instituutin kurssisarjassa ja ovat sitoutuneet kurssien vaaliman yksilön ja yhteisen muutoksen visioon, pitävät yllä hartaustilaisuuksia, lastentunteja ja varhaisnuorten ryhmiä, olipa niiden yhdistelmä millainen tahansa tai niiden määrä kuinka pieni tahansa.”⁽¹⁹⁾

Uusi kasvuohjelma alkaa kahden orastavan kyvyn kehittymisen myötä. Ensiksi yhden tai useamman ystävän seudulla on pystyttävä auttamaan yksilöitä opiskelemaan instituutin runkokurssisarjaa ja kuljettava heidän rinnallaan, kun he aloittavat ydintoimintoja. Seuraavaksi näiden yksilöiden on kyettävä saamaan muita mukaan osallistumaan ydintoimintoihin. Sitä mukaa kun tämänkaltaiset ponnistukset ovat tuottaneet hedelmää eri puolilla maailmaa, niihin osallistuvat laitokset ovat luopuneet liioitelluista odotuksistaan siitä, mitä on saavutettava, ennen kuin uuden kasvuohjelman voidaan sanoa alkaneen.

Nykyisin noin 1200 seudulla ystävät työskentelevät voidakseen edetä kehityksessään tätä useista merkkipaaluista ensimmäistä pitemmälle. Samanlaisia ponnistuksia on tehtävä vielä 1500–2000 muulla seudulla seuraavien kolmen vuoden aikana, jotta Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston asettama tavoite 5000 kasvuseudusta voidaan saavuttaa.

2.1 Perustan luominen kyvykkyyden rakentamiselle

Riippumatta siitä, millä seudulla ystävät asuvat ja onko heidän seutunsa valittu järjestelmällisen huomion kohteeksi, heidän ei tulisi epäröidä aloittaa omia ponnistuksiaan kasvuohjelman käynnistämiseksi. Vaikka tämä työ alkaisi vaatimattomasti muutaman innostuneen uskovan toiminnasta yhdessä ainoassa naapurustossa tai kylässä, alkuvaiheen kipinä voi ajan mittaan kasvaa vakaan instituuttiprosessin kautta roihuksi, joka vetää yhä useampia mukaan yhdyntyneeseen ponnistukseen. Näiden alkuvaiheen ponnistusten lisäksi on otettu käyttöön lukuisia yksinkertaisia mutta tehokkaita strategioita paikallisten ystävien tukemiseen tai uusien alueiden avaamiseen.

Pioneerit

Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto viittasi yhteen strategiaan kasvuohjelman aloittamiseksi sanomassaan 23. toukokuuta 2011 maailman bahá'ille:

”Seuraavien viiden vuoden aikana suunnitelman menestyksellä toteuttaminen edellyttää niiden useiden tuhansien sielujen omistautuneita palveluja, jotka Siunattua kauneutta kohtaan tuntemansa rakkauden innostamina jättävät kotinsa asettuakseen kyliin, kaupunkeihin ja suurkaupunkeihin, jotta kasvuohjelman käynnistäneiden seutujen määrä kasvaisi 5000 seutuun.”⁽²⁰⁾

Sadat uskovat ovat jo vastanneet kutsuun asettua kansainvälisiin ja kotirintamatavoitteisiin kuuluville seuduille ja aloittaa orgaaniseen kasvuprosessiin johtavia ponnistuksia. Yleisesti ottaen monet heistä ovat olleet nuoria, joilla on kokemusta opintopiiriohjaajana, varhaisnuorten ryhmien valmentajina ja lastentuntiopettajana toimimisesta ja jotka ovat oppineet toimimaan luontevasti laajemman yhteiskunnan kanssa omilla edistyneimmillä kotiseuduillaan. Suurin osa heistä on noussut palvelemaan lyhytaikaisina pioneereina, ja koska he kykenivät usein palvelemaan kokoaikaisesti yhden tai kahden vuoden ajan, kasvun edistyminen ja yhteisön kehittyminen etenivät nopeassa tahdissa.

Vierailevat tiimit

Kuvaillessaan kasvuohjelman kehittymistä Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto totesi, että ”vierailevia opetustiimejä saatetaan kutsua antamaan pontta orastaville toiminnoille”⁽²¹⁾. Siellä missä laitosten oli aluksi haastavaa nostattaa pioneereja tai missä pioneerit ja paikalliset uskovat pystyivät hyötymään lisätuesta, kohdeseuduille lähetettiin instituuttiprosessin lujasti vakiinnuttamiseksi yksilö – joskus avustajalautakunnan jäsenen osoittama apulainen – tai opetustiimejä, jonka jäsenillä oli vahvaa kokemusta ja yhteistyöasenne. Tätä tukea vahvistettiin usein siten, että niille ystäville, joiden kotiseudulla ei ollut vielä aloitettu kasvuohjelmaa, järjestettiin mahdollisuus viettää aikaa hyvin kehittyneellä seudulla, jotta heidän ymmärryksensä kasvuohjelman edistämisestä lisääntyisi omakohtaisen kokemuksen kautta.

Mauritiuksen lähellä sijaitsevalle Rodriguesin saariseudulle oli moneen kertaan yritetty saada asettumaan lyhytaikaisia kotirintamapioneereja, mutta aina kun he lopulta lähtivät pois saarelta, kasvuprosessi keskeytyi poikkeuksesta. Tiimi kokeneita valmentajia tuli Mauritiukselta kolmeksi viikoksi saarelle suunnitelmanaan perustaa varhaisnuorten ryhmiä ja kouluttaa voimavaroja saaren väestön keskuudesta. Ensimmäisellä viikolla he ottivat kahden paikallisen valmentajan avustuksella yhteyttä kahteenkymmeneen varhaisnuoreen ja vierailivat näiden vanhempien luona kertomassa ohjelmasta. Toisella viikolla he järjestivät yhden viikon kestävästä päiväleiristä, jolle 15 varhaisnuorta osallistui koko ajan. Kolmannella viikolla valmentajat jatkoivat vierailuja vanhempien luokse, jotta he voisivat arvioida ohjelman vaikutusta. Perheiden nuoremmat lapset halusivat, että myös heille järjestettäisiin toimintaa. Ohjelmassa nyt mukana olevasta varhaisnuorten ryhmästä kolme nuorta

täyttää pian 15 vuotta ja toivoo voivansa osallistua kirjan 1 opintopiiriin. Mauritiukselta tullut tiimi päätti seuraavalla vierailullaan järjestää kirjan 5 kurssin ja auttaa varhaisnuorten ryhmien kanssa.

Laitosten tuki

Viisivuotissuunnitelman alussa kansallisia yhteisöjä kannustettiin eri laitosten kanssa käydyn neuvottelun jälkeen valitsemaan pieni määrä seutuja, missä ne voisivat alkaa oppia uusien kasvuohjelmien aloittamisesta. Tästä saadun kokemuksen ja alustavan onnistumisen rohkaisemina monissa maissa on jo käynnissä prosessi, jonka kautta on mahdollista aloittaa työskentely kaikilla niillä seuduilla, joiden toivotaan etenevän ensimmäistä merkkipaalua pitemmälle ennen tämän suunnitelman loppua. Toisten maiden on vielä lisättävä ponnistuksiaan tällä alueella tulevan vuoden aikana, jotta instituuttiprosessilla on riittävästi aikaa juurtua ja alkaa kukoistaa kaikilla tavoiteseuduilla.

”Kaikkien laitosten ja toimijoiden, jotka edistävät nykyisen maailmanlaajuisten suunnitelmien sarjan tavoitetta, tulee pitää yllä sellaista valppauden astetta, jota tällaisen dynaamisen prosessin synty edellyttää”(22), Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto toteaa. Mitä tahansa strategiaa hyödynnetäänkin tämän päämäärän saavuttamisessa, laitosten tuki on elintärkeää. Madagaskarilla Fianarantsoan seudulle asettunut pioneeri havaitsi siellä suurta vastaanottavuutta. Hän alkoi järjestää hartaustilaisuuksia ja tarjota lastentunteja. Hän onnistui myös saamaan muutamia lasten vanhempia mukaan opintopiiriin, mutta vähään aikaan seutu ei edistynyt tämän pitemmälle. Koulutusinstituutin apu muutti tilanteen. Kun aluekoordinaattori tuli vierailulle, he pystyivät yhdessä herättämään kasvuprosessin tunnistamalla nuoria, jotka osoittivat kiinnostusta varhaisnuorten ryhmien valmentajana palvelemiseen. He ponnistelivat sinnikkäästi pystyäkseen tapaamaan nuoria ja heidän perheitään ja kertomaan heille varhaisnuorten henkisen voimauttamisen ohjelman tarkoituksesta ja saamaan sille heidän tukensa. Nämä nuoret opiskelivat instituutin kursseja lähellä sijaitsevassa kaupunkikeskuksessa ja liittyivät bahá’í-uskoon. Nyt alueella on yhdeksän varhaisnuorten ryhmää, joissa on mukana 100 osallistujaa. Paikallisten ystävien aktiivisen palvelun ansiosta seutu ohitti ensimmäisen merkkipaalun vain yhdeksässä kuukaudessa.

2.2 Ydintoimintojen vaikutuspiirin laajentaminen

Niillä uusilla seuduilla, missä on viimeksi kuluneiden kahden vuoden aikana aloitettu ponnistelu kasvuohjelmien käynnistämiseksi, ystävät ovat hyödyntäneet ”omien olosuhteiden[sa] tarjoamat mahdollisuudet”(23) ja aloittaneet jokapäiväisessä elämässään tapaamiensa ihmisten kanssa – naapurit, vanhemmat lasten koulun kautta, kauppiat, nuoret opiskelijat tai uudet tuttavuudet julkisista paikoista – keskustelun yhteisönsä henkisistä ja aineellisista olosuhteista. Kertomukset lukuisista tällaisista tapaamisista ovat vahvistaneet Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston havainnon, että uskovat ovat kehittämässä kykyään ”aloittaa merkityksellinen keskustelu henkisesti tärkeistä aiheista kaikilta elämänaloilta tulevien ihmisten kanssa”(24) ja että mikä tahansa ydintoiminto ”voi toimia sysäyksenä kasvulle”(25).

Belarusissa eräs äiti aloitti lastentunnit ensin kahdelle lapselleen ja lopulta ryhmässä oli mukana yhdeksän lasta. Pian 12–14-vuotiaat nuoret osoittivat kiinnostusta toimintaan, ja äiti osallistui miehensä kanssa koulutusinstituutin intensiivikursseille oppiakseen palvelemaan varhaisnuorten valmentajina. Tämän toisen ydintoiminnon päästyä alkuun sen lisäksi käynnistettiin opintopiiri vastauksena lasten vanhempien yhä lisääntyvään kiinnostukseen. Yhdysvalloissa eräällä seudulla hartaustilaisuus antoi ensimmäisen sysäyksen kasvuille. Vähitellen aloitettiin opintopiiri hartaustilaisuuden joidenkin osallistujien kanssa. Pian tämän jälkeen perustettiin lastentuntiryhmä ja seuraavaksi varhaisnuorten ryhmä. Fijillä eräällä kehittyvällä seudulla ensimmäinen askel oli tavoittaa nuoria ja kutsua heitä palvelemaan varhaisnuorten valmentajina, joko muodostamalla tai ylläpitämällä varhaisnuorten ryhmiä. Tätä aloitetta tukeakseen paikallinen henkinen neuvosto päätti, että kaikki sen jäsenet opiskelisivat myös kirjan 5. Alkuvaiheen ponnistus herätti laajempaan yhteiskuntaan kuuluvien nuorten kiinnostuksen ja he tulivat mukaan. Kun he osallistuivat instituutikursseille, voimavaroja kehittyi paitsi varhaisnuorten määrän moninkertaistamiseen myös lastentuntien perustamiseen.

Tällaiset monin eri tavoin useilla seuduilla ympäri maailmaa toistuneet kokemukset osoittavat, miten alkuvaiheen ihmisvoimavarojen virtaus järjestelmällisen toiminnan kentälle työntää seutua nopeasti eteenpäin ensimmäisen merkkipaalun ohitse kehitysjakumossa.

3. INTENSITEETIN LISÄÄMINEN

Sitä mukaa kun ydintoimintojen vaikutuspiiri jatkuvasti laajenee, ponnistusten koordinoimiseksi luodaan aiempaa kehittyneempi organisaatio, ja laajentamisen ja lujittamisen selkeä rytmi alkaa näkyä selvästi. Ystävien innostus kasvaa, he hyödyntävät suunnitelman työkaluja ja menetelmiä yhä vaivattomammin ja tulevat yhä taitavammiksi vastaamaan ympärillään vallitseviin ainutlaatuisiin yhteiskunnallisiin olosuhteisiin. Toimintojen lisääntyessä he luovat järjestäytyneitä rakenteita, joita tarvitaan heidän tarmonsä kanavoimiseen ja lisääntyneen monitahoisuuden hallintaan. Ajan mittaan he etenevät kohti toista merkkipaalua eli intensiivisen kasvuohjelman perustamista.

Vaikka ensimmäisen merkkipaalun ohittamiseen saatetaan tarvita runsaasti ponnistuksia, tämä on vasta alkua niille monille haasteille, joihin on vastattava pyrittäessä jatkuvasti lisäämään toiminnan intensiivisyyttä ja ylläpitämään kasvuprosessia ja yhteisön kehittymistä. Todellakin joissakin tapauksissa ystävät ovat kohdanneet väärinkäsityksiä tai esteitä, jotka ovat heikentäneet heidän tarmoaan tai johtaneet heidän pyrkimystensä laajuuden pienentymiseen joksikin aikaa. Kokemuksen myötä he ovat alkaneet ymmärtää, että haasteiden voittaminen on olennainen osa heidän taivaltaan.

Niinpä kun pyritään lisäämään intensiivisyyttä, jotta seudut siirtyisivät eteenpäin kehitysjakumossa, laitosten haasteena on yhtäältä pohtia, miten pitää yllä ja laajentaa orastavien kasvuohjelmien tervettä dynamiikkaa, ja toisaalta miten elävöittää intensiivisiä kasvuohjelmia niillä seuduilla, missä toiminnan taso ja ihmisvoimavarojen kehittäminen näyttävät pysähtyneen. Tähän liittyen ystävien auttamiseksi on ilmaantunut runsaasti oivalluksia ja lähestymistapoja, jotta he voivat ”oppia

tulkitsemaan omaa tilannettaan, näkemään omat mahdollisuutensa, hyödyntämään omia voimavarojaan ja vastaamaan tulevan laajamittaisen ja lujittamisen vaatimuksiin”.⁽²⁶⁾

3.1 Instituuttiprosessin laadun parantaminen

Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto käsitteli vuoden 2010 riđvn-sanomassaan ja 12. joulukuuta 2011 päivätyssä sanomassa instituuttiprosessin tarkoitusta ja luonnetta sekä sen laadun parantamisen tärkeyttä. Näiden sanomien syvällisen opiskelun kautta uskovat ja laitokset ovat oivaltaneet, että järjestelmällisen ja viren ihmisvoimavarojen kehittämisprosessin aikaan saamisen on edelleen oltava heidän ensisijainen haasteensa. He ymmärtävät, että ”viime kädessä pysyvien määrällisten lisäysten edellytyksenä on laadullinen edistys”.⁽²⁷⁾ ”Lukuihin” – olipa kyseessä ydintoiminnot, osallistujat tai liittymiset – liittyvän huolestuneisuuden muuttuessa luottamukseksi instituutin tehokkuuteen voimauttaa yhä suurempia joukkoja ystävät ovat alkaneet painottaa uudelleen kaikilla tasoilla koulutusprosessin ja etenkin opintopiirien laatua. Kuten Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto kirjoitti riđvnna 2010, ”paljon lankeaa niiden harteille, jotka palvelevat ohjaajina.”⁽²⁸⁾ Heidän haasteenaan on luoda

”instituuttikursseissa hahmoteltu ympäristö, joka osaltaan voimauttaa henkisesti osallistujat, jotka alkavat mieltää itsensä oman oppimisensa aktiivisina edistäjinä ja keskeisinä toimijoina jatkuvassa pyrkimyksessä soveltaa tietoa yksilöiden ja yhteisöjen muuntumisen aikaan saamiseksi.”⁽²⁹⁾

Tavoitteenaan parantaa ohjaajina, valmentajina ja lastentuntiopettajina palvelevien kyvykkyyttä koulutusinstituutit kaikkialla maailmassa ovat kiinnittäneet aiempaa suurempaa huomiota näiden toimijoiden rinnalla kulkemisesta ensisijaisesti vastuussa olevien instituutin seutukoordinaattoreiden toiminnan vahvistamiseen. Viimeksi kuluneiden kahden vuoden aikana tehtiin erityisjärjestelyjä, jotta yhä useammat koordinaattorit voivat tarjota tähän työhön lisää aikaa – moni heistä kokoaikaisesti palvelemalla. Lisäksi useilla alueilla ja monissa maissa järjestettiin seutukoordinaattorien kokoontumisia, joihin sisältyi instituuttimateriaalien perusteellista opiskelua ja niihin kuuluvien trkeiden käsitteiden pohdintaa sekä kenttvierailuja. Tällä tavoin instituuttikoordinaattorit paransivat kykyään tukea ystäviä instituuttimateriaalien opiskelun ohjaamisessa tavalla, joka lisää ymmärrystä ja auttaa toteuttamaan käytännön tehtävät siten, että palveluun liittyvä itsevarmuus kasvaa. Laadullista edistystä on havaittu siellä, missä tämäntyyppinen syvällinen pohdinta on sisällytetty koulutusinstituutin rakenteeseen ja säännölliseen toimintaan.

3.2 Rakenteiden lisääminen monitahoisuuden lisääntyessä

Seuduilla, jotka ovat saavuttaneet kehitystason, jolla ”voidaan havaita käynnistymässä oleva ohjelma uskon kestävää laajentamista ja lujittamista varten”,⁽³⁰⁾ hallinnollisten rakenteiden tarve ilmaantuu ajan myötä luonnollisella tavalla, eikä sitä voi kiirehtiä vastaamaan jotakin ennalta laadittua suunnitelmaa. Avustajalautakunnan jäsenet ja heidän apulaisensa ovat yleensä ohjanneet ja tukeneet ystävien alkuvaiheen ponnistuksia. Aiempaa kehittyneempiä koordinointimalleja tarvitaan sitä

mukaa, kun osallistujien määrä ja toiminnan taso kasvavat. Jos yksi ydintoiminto kasvaa paljon muita ydintoimintoja suuremmaksi, on luonnollista, että koordinaattori nimitetään ensin tälle toiminta-alueelle. Esimerkiksi aluksi varhaisnuorten ryhmien määrän kasvattamiseen keskittyneille seuduille nimitettiin ensin varhaisnuorten koordinaattori.

”Instituuttiprosessin tueksi perustettujen mekanismien rinnalle on vähitellen muotoutumassa”⁽³¹⁾, selittää Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto, ” muita hallinnollisia rakenteita.”⁽³²⁾

Seutuopetuskomitean oikea-aikainen perustaminen on riippuvainen seudun tilanteesta. Vastikään ensimmäisen merkkipaalun ohittaneilla seuduilla, missä toimintojen ja voimavarojen määrä saattaa olla lisääntymässä, yhden henkilön nimittäminen seutukasvunedistäjäksi on yleensä osoittautunut riittäväksi tueksi ystävien ja bahá’í-uskon ystävien osallistumiseen kotivierailuihin, hartaustilaisuuksiin ja muihin opetustoimintoihin. Seutuopetuskomitean ydin on useimmiten muodostunut luonnollisesti niistä henkilöistä, jotka ovat ydintoiminnoissa aktiivisesti toimivien uskovien joukosta osoittautuneet kykeneviksi tukemaan muita palvelemisessa.

Samoin kuin seudun muut rakenteet, suunnitteluun ja pohdintaan käytetyt välineet ovat myös kehittyneet orgaanisesti siten, että niistä on tullut aiempaa järjestäytyneempiä, järjestelmällisempiä ja monimuotoisempia sitä mukaa, kun toimintojen monitahoisuus lisääntyy. Alkuvaiheen epävirallinen vuorovaikutus, kenties avustajalautakunnan jäsenen tai apulaisen avustamana, saa aikaan lopulta seudun pohdintakokouksen ja muiden pohdintaan tarkoitettujen virallisten ja epävirallisten tilaisuuksien järjestämisen. Näitä ovat esimerkiksi koordinaattorien, ohjaajien, valmentajien ja lastentuntiopettajien, opetustiimien tai seudun jollakin alueella, naapurustossa tai kylässä työskentelevien osallistujien kokoontumiset.

3.3 Yhteisörakentamisen ponnistusten tehostaminen naapurustoissa ja kylissä

Useimmilla seuduilla on lukuisia bahá’í-yhteisöjä. Yhteisörakentamisen ponnistuksia syntyy siksi luonnollisesti näillä kaikilla paikkakunnilla. Ydintoimintoihin tulee osallistujia laajasta ystäväpiiristä ja ehkä myös seudun eri puolilta. Jos uskovien määrä on pieni, saatetaan tarvita erityistä joustavuutta, ja lähekkäin sijaitsevien yhteisöjen ystävien on ehkä tehtävä yhteistyötä ponnistuksissaan.

Suurehkoissa yhteisöissä paikallisessa keskuksessa järjestetyt kokoontumiset antavat mahdollisuuden ottaa toimintoihin mukaan suuren määrän ihmisiä, ja näissä tilaisuuksissa vallitsee selkeä bahá’í-uskon henki, mikä vahvistaa pienemmissä ympyröissä tehtävää työtä. Ponnistukset saada ydintoimintoihin mukaan osallistujia ystäväpiiristä – esimerkiksi yliopisto-opiskelijoita tai nuoria äitejä – antavat arvokkaan panoksen meneillään olevaan yhteisörakentamisen kokonaisprosessiin. Sitä mukaa kun ystävät pyrkivät tutkimaan luovasti ympärillään olevia mahdollisuuksia seudun yhä useammalla alueella, uusia uskovia liittyy, ihmisvoimavaroja syntyy ja ydintoimintojen kautta orastava yhteisöelämän malli laajenee vähitellen, kunnes sen piirissä ovat kaikki uskovat ja heidän ystävänsä. Vaikka nämä ponnistukset ovat elintärkeitä, ne lopulta saavuttavat oman luonnollisen tahtinsa ja laajuutensa, ja irrallisina ne vaikuttavat riittämättömiltä saamaan aikaan senkaltaista sysäystä, joka tarvitaan laajamittaiseen laajentamiseen ja lujittamiseen.

Kuten osiossa 1.3 mainitaan, erityisen lupaavaa kehitystä tapahtuu, kun jotkut ystävät – usein nuoret uskovat – tulevat Yleismaailmallinen Oikeusneuvoston sanoin ”osaksi naapurustoa ja omistautuvat auttamaan erittäin vastaanottavia väestönosia etenemään henkisen kehittymisen polulla – mikä saa aikaan intensiivisen toiminnan keskuksia”.⁽³³⁾ Tämänäyttypinen ponnistus, joka on edistyneimpien seutujen selkeästi erottuva piirre, on myös hyvin lupaava kaikille seuduille, missä ystävät pyrkivät lisäämään toiminnan intensiivisyyttä. Joissakin tapauksissa toiminta naapurustoissa tai kylissä käynnistyy yhden ydintoiminnon laajentamiseen suunnatuista järjestelmällisistä ja suorista opetustoiminnoista tai kampanjoista. Toisissa tapauksissa naapurustoon muuttaa asumaan tätä tarkoitusta varten pioneereja, ja toisinaan seututoimijat kulkevat paikkakunnalla asuvien uskovien rinnalla, jotta opetustoimintaa heidän naapureidensa keskuudessa voidaan voimistaa. Niillä seuduilla, missä alusta alkaen varhaisnuorten ohjelma valitaan ratkaisevaksi tekijäksi yhteisörakentamisen prosessin edistämiseksi, seututoimijat tunnistavat naapurustoja, joissa on suuri määrä nuoria ja varhaisnuoria. Kun naapurustoja tai kyliä valitaan keskitettyjen ponnistuksen kohteeksi, on havaittu, että toiminnan aloittaminen yhtä aikaa liian monella alueella saattaa hajottaa energian. Näiden moninaisten kokemusten perusteella ystävien on tärkeää tarkastella naapurustoa tai kylää syvällisesti, jotta voidaan ymmärtää sen todellisuus – sen voimavarat, haasteet, sen väestön mahdollisuudet työskennellä bahá’íden rinnalla ”yhteisen muutosprosessin aloittamiseksi”.⁽³⁴⁾

Kun omistautunut uskovien tiimi suuntaa huomionsa toiminnan vaalimiseen naapurustossa tai kylässä, näille ystäville on tarpeen antaa liikkumavaraa toimia tavalla, joka on sopusoinnussa kehittyvän orgaanisen prosessin kanssa. Laitosten on myös tarjottava heille sopivaa tukea. Heidän täytyy oppia, kuinka he voivat vastata vastaanottavaisen väestönosan parissa kasvun vaatimuksiin: miten solmitaan aitoja ystävyys-suhteita, mitkä opetustoimet ovat tehokkaita ja millä tavoin voimavaroja kanavoidaan tällaisen kasvuprosessin ylläpitämiseksi. Seudulla kaikkien ei ole tarpeen tai edes kannattavaa keskittyä naapurustoon. Tästä huolimatta on usein havaittu, että naapuruston tai kylän edistyminen voi valaa uutta tarmoa ja toiveikkuutta koko muulle seudulle, mikä antaa vereksen sysäyksen sen kehittymiselle ja kaikilla alueilla käynnissä olevaan yhteisörakentamisen prosessiin.

Kun useat toiminnot keskittyvät naapuruston tai kylän pienelle ja suhteellisen yhtenäiselle alueelle, niihin liittyvä henkisten ja sosiaalisten voimien muuttava voima on helpommin koko väestön havaittavissa. Vanhemmat näkevät omin silmin lastensa ja nuortensa edistyvän ja huomaavat, että uusi henki innoittaa heidän yhteisönsä sosiaalisia suhteita. Joskus kokonaiset perheet tulevat mukaan osallistumaan bahá’í-yhteisön elämään ja ottavat omakseen sen opetukset. Ja ponnistuksista ”huolehtivat pian naapuruston tai kylän omat ihmisvoimavarat – miehet ja naiset, jotka ovat innokkaita parantamaan oman ympäristönsä aineellisia ja henkisiä oloja”.⁽³⁵⁾

3.4 Kestävän edistymisen tiellä olevien esteiden tunnistaminen ja voittaminen

Sadoilla seuduilla, missä aloitettiin edellisen suunnitelman aikana intensiivisiä kasvuohjelmia, uskovat saavuttivat tasaisen edistymisen ja kykenivät sen ansiosta etenemään toisen merkkipaalan ohi kohti oppimisen eturintamaa. Sadoilla muilla seuduilla ystävät kohtasivat kuitenkin esteitä, jotka

merkittävästi hidastivat niiden etenemistä tai jopa johtivat osallistumisen ja toiminnan vähentymiseen. Tämän vuoksi heidän oli pohdittava ja muutettava lähestymistapaansa, jotta he voisivat oppia voittamaan vaikeudet. Yhteen veto tällaisilla seuduilla esiin nousseista haasteista ja väärinymmärryksistä saattaa auttaa samanlaisia ongelmia kohtaavia arviomaan tilannettaan asianmukaisesti ja tekemään tarpeelliset muutokset oikea-aikaisesti.

Joissakin tapauksissa haasteita ilmaantui sen vuoksi, että toimintakehyksen jotakin elintärkeää puolta ei pystytty vakiinnuttamaan. Esimerkiksi joillakin seuduilla instituuttiprosessi ei ollut saanut jalansijaa, ja siksi instituuttikursseille olennainen opiskelun ja palvelun välinen yhteys ei toteutunut. Niinpä sen sijaan, että olisi syntynyt orgaaninen prosessi, jossa yhä useammat yksilöt huolehtivat yhä useammista toiminnoista, velvollisuuksien kasvava määrä osoittautui ylivoimaiseksi pienelle joukolle uskovia. Vasta kun ihmisvoimavarojen kehittämiseen liittyvä haaste saatiin ratkaistua, oli mahdollista laajentaa ponnistusten määrää. Muilla seuduilla ystävät saivat vaivatta uusia uskovia liittymään yhteisöön mutta joutuivat ponnistelemaan kovasti pystyäkseen auttamaan merkittävää osaa heistä etenemään runkokurssisarjassa ja astumaan palvelun polulle. Oli myös tapauksia, joissa ystävät aloittivat useita ydintoimintoja omassa keskuudessaan eivätkä kiinnittäneet riittävää huomiota opettamiseen ja osallistujien kutsumiseen mukaan laajemmasta yhteisöstä. Pohdintakokouksissa keskityttiin joskus liikaa suunnitteluun ja ohjaukseen eikä mahdollisuuteen oppia kokemuksista ja muuttaa toimintaa sen mukaisesti.

Toisinaan, kun keskityttiin orastavan kasvuohjelman uusiin, kehittyviin puoliin, esiin nousi väärinymmärryksiä ja joissakin tapauksissa huomion kiinnittäminen työn uuteen puoleen johti tahattomasti muiden huomiotta jättämiseen. Esimerkiksi joissakin paikoissa havaittiin kahtiajakaisuutta kollektiivisten opetuskampanjoiden ja henkilökohtaisen opetusvelvollisuuden välillä, kun todellisuudessa jokainen opetusteko on yhteisön vastaus Mestarin Jumalalliseen suunnitelmaan. Toisinaan naapurustoon keskittyminen tulkittiin siten, että enää ei tulisi pitää yllä ydintoimintoja, joihin osallistujat tulivat eri puolilta seutua. Silloin tällöin ilmeni taipumusta ”pitää toiminnan keskittämistä yhdenmukaistamisena tai poissulkevuutena”,⁽³⁶⁾ mikä johti joko vaatimukseen yhden ainoasta lähestymistavasta tai päinvastaiseen ajatukseen, että kaikki voisivat toteuttaa minkä tahansa haluamansa aloitteen.

Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto on toistuvasti huomauttanut laajentamiseen ja lujittamiseen liittyen, että virheitä tehdään väistämättä ja uusia haasteita ilmaantuu. Kun esteitä nousee, ne ratkaistaan lopulta peräänantamattomuuden ja lisäkokemusten kautta. Tulokseton väittely, itsepintaisuus henkilökohtaisissa näkemyksissä, vääränlaisten kahtiajakoisuuksien luominen tai ”pyrkimys pelkistää monimutkainen muuntumisprosessi yksinkertaistavaksi askeleiksi, joilla on taipumus muuttua ohjekirjoihin perustuvaksi ohjaukseksi”⁽³⁷⁾ voidaan välttää huolellisesti tai voittaa viisaasti. Nimenomaan yhdessä oppiminen tuottaa oivalluksia, joita tarvitaan, jotta ”kompastuskivistä voidaan tehdä edistykseen johtavia astinkiviä”.⁽³⁸⁾

3.5 Nuorten tavoittaminen vastaanottavista väestönosista

Kuten osassa 1.2 aiemmin mainittiin, useilla edistyneimmistä seuduista kertynyt kokemus on osoittanut, miten tehokas on strategia, johon liittyy kohdennettu huomio nuorten tavoittamiseen laajemmasta yhteisöstä palvelemaan yhteisörakentamisen prosessissa. Sama lähestymistapa on ollut tehokas intensiivisten kasvuohjelmien aloittamisessa tai vahvistamisessa. Kuten Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston puolesta kirjoitetussa kirjeessä todetaan:

Moninkertaistamalla energisten varhaisnuorten ryhmien määrän yhteisö oppii paljon esimerkiksi siitä, miten kyvykkäitä ihmisvoimavaroja lisätään ja hyödynnetään, miten kyvykkyyttä palveluun kehitetään joukoissa yksilöitä, miten laajenevaa ohjelmaa voidaan tehokkaasti koordinoita ja miten yhden toiminnon käynnistäminen voi hyvin luonnollisella tavalla johtaa muiden toimintojen ilmaantumiseen. Ja kasvatuksellisen prosessin orgaanisen kehittymisen ja osallistujien jatkuvan henkisen ja moraalisen kehittymisen seurauksena, kasvuohjelman kaikki eri puolet ajan myötä laajenevat ja kehittyvät.⁽³⁹⁾

Italian luoteisosassa toiminnan taso oli Tuscany'n seudulla jämähtänyt paikoilleen ja veteraaniuskovista vastaanottavien nuorten tavoittaminen tuntui haastavalta. Varhaisnuorten koordinaattorin ja opetuskomitean avustuksella järjestetty kampanja kohdennettiin varhaisnuorten ohjelman laajentamiseen naapurustoissa Livornon kaupungissa, missä uskovilla oli vuorovaikutusta vastaanottavaisen väestönosan kanssa. Eri puolilta Italiaa tulleet kymmenen nuorta vietti kolme viikkoa Livornossa rukoillen, opiskellen ja valmistautuen keskustelemaan varhaisnuorten ohjelmasta. Kampanjan tuloksena 12 nuorta laajemmasta yhteisöstä osallistui kahden viikon ajan kirjojen 1 ja 5 intensiiviseen koulutukseen valmistautuakseen palvelemaan valmentajina. Tämä kokemus tiettyyn ikäryhmään keskittymisestä vastaanottavaisessa naapurustossa muutti asenteita yhteisössä, jolla oli ollut haasteita ydintoimintojen osallistujien määrän lisäämisessä. Kaksi aikuista uskovaa kirjoitti: ”Meistä kaikista tuntuu, että Livorno ei ole enää entisensä. Yhteisöllä on uusi tietoisuus, uutta energiaa, uusi visio.” Paikallisyhteisön lähes kaikki jäsenet ovat nyt mukana suunnitelman toiminnoissa, ja jotkut heistä palvelevat uudessa seutuopetuskomiteassa, kun taas toiset järjestävät kotonaan hartauksia uusille uskoville ja etsijöille, ja lähes kaikki pyrkivät tavoittamaan nuoria. Samanlaisia kokemuksia on ollut kaikilla mantereilla.

Kaikki eivät luonnollisesti kykene työskentelemään suoraan varhaisnuorten ryhmien kanssa, joita voi seudulla olla suurikin määrä joissakin naapurustoissa tai kylissä. Silti perusteelliset tiedot ohjelmasta ovat osoittautuneet korvaamattomiksi kaikille, jotka ovat mukana suunnitelman toteuttamisessa, koska siitä saadut näkemykset auttavat laajemman yhteisön kanssa käytävässä keskustelussa baha'i-uskon päämäärästä antaa oma panoksensa maailman parantamiseen. Yhdysvalloissa East Valleyn seudulla opetustiimeissä ja valmentajina palvelevat ystävät keskittyivät jonkin aikaa opettelemaan, miten vastaanottavien naapurustojen nuoret ja heidän perheensä voidaan saada mukaan ylentävään ja tulokselliseen keskusteluun varhaisnuorten ohjelmasta. Kun heidän ponnistuksensa tuottivat ajan myötä hedelmää, tällainen keskustelu levisi kaikkien ystävien keskuuteen, jotka olivat mukana toiminnoissa koko seudulla riippumatta siitä, osallistuivatko he varhaisnuorten ryhmien toimintaan.

Tämä sai aikaan ryhmien määrän moninkertaistumisen lisäksi myös koko kasvuohjelman kehittymisen, koska se auttoi ystäviä havainnollistamaan ja kuvaamaan ponnistuksiaan yhteisö rakentamisen ja sosiaalisen muutoksen laajemmassa yhteydessä.

3.6 Kestävä toveruus

Instituuttiprosessin vaalimasta ”rakastavan palvelun henge[stä]”⁽⁴⁰⁾ tulee elävöittävä voima niillä seuduilla, missä kannustus ja avuliaisuus näkyvät syvällisenä sitoutumisena toistensa rinnalla kulkemiseen palvelun polulla. Tämä orastavan bahá’í-kulttuurin tärkeä piirre näkyy ystävien välisen vuorovaikutuksen laadussa. Työskentelemällä rinta rinnan, toistensa riemunhetket ja haasteet jakaen, muodostuu rakkauden ja ystävyys siteitä, jotka ovat kestävä toveruuden perusta. Mitkään rakenteet tai prosessit eivät voi korvata puuttuvaa toveruuden rakastavaa henkeä.

Siellä, missä usko toisten kykyihin, nöyrä oppimisasenne, keskinäinen tuki ja apu, kärsivällisyys ja maltti, joustavuus ja anteliaisuus sekä rakastava toveruus ja kannustus ovat läsnä, toimintakehyksen kaikki osatekijät muodostavat yhtenäisen kokonaisuuden ja edistyvät. Kuten Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto kuvailee: ”Henkisten voimien vaikutus palvelun kentällä tulee yhä ilmeisemmäksi, ja terveelle kasvun mallille elintärkeitä ystävyys siteet vahvistuvat jatkuvasti.”⁽⁴¹⁾

4. Laitosten kyvykkyyden parantaminen seutujen kehittymisen tukemiseksi

Hallinnollisia järjestelyjä kuvaavissa osioissa 1.4 ja 3.2 korostettiin, että seudun rakenteet kehittyvät vastauksena kasvuun ja laajenevaan toimintakehykseen, mukautuen yhä suurempaan monitahoisuuteen. Tässä osassa tarkastellaan alueellisen ja kansallisen tason rakenteita ja prosesseja, joiden avulla laitosten pyrkimyksenä on ”luoda ja jalostaa mekanismeja, joiden tarkoituksena on edistää seututasolla versovaa kasvun mallia ja siihen liittyvää oppimisprosessia”.⁽⁴²⁾

On pantava merkille, että huolimatta koordinaatiomallin merkittävästä kehitymisestä nykyisen suunnitelman kahtena ensimmäisenä vuonna, on vielä ennenaikaista määritellä tiettyä mallia, jota tulisi noudattaa kaikkialla seutujen siirtyessä oppimisen eturintamaan. Tarvitaan lisää kokemuksia, ja Yleismaailmallinen Oikeusneuvoston on ajan myötä annettava lisää ohjausta. Toiveena on kuitenkin, että aineiston tähän osaan sisältyvät hallinnollisiin rakenteisiin ja prosesseihin liittyvät näkemykset, vaikkakin luonteeltaan alustavia, auttavat eri maiden ja alueiden laitoksia pysymään sen monitahoisuuden tahdissa, joka liittyy yhä useampien seutujen etenemiseen kehityksen jatkumossa.

4.1 Koulutusinstituutit

Maailmanlaajuisesti on noin 300 koulutusinstituuttia, joista noin kolmannes toimii alueellisella tasolla. Jotkin näistä toimijoista ovat kasvaneet jo suurehkoiksi ja monitasoisiksi organisaatioiksi,

joiden koko- ja osapäiväiset koordinaattorit ja heidän avustajansa auttavat pitämään yllä satoja toimintoja, joissa on mukana tuhansia osallistujia. Useiden vuosien ajan enin osa instituutin toiminnasta, mukaan lukien niin hallinnollisten asioiden hoito kuin ohjelmien kehittäminen, lankesi kansallisten tai alueellisten koordinaattorien harteille. Vaikka näiden koordinaattorien velvollisuudet ovat edelleen tärkeitä ja ne ovat itse asiassa tulleet yhä monitahoisemmiksi instituuttien toiminta-alueen laajennettua tuhansille uusille seuduille, instituuttien johtokuntien määrän lisääminen on tullut tarpeelliseksi.

Kansalliset neuvostot tai alueelliset neuvostot nimittävät yhdessä neuvonantajien kanssa instituutin johtokuntaan henkilöitä, jotka ovat olleet suoraan toiminnassa mukana ohjaajina, valmentajina, lastentuntiohjaajina palvelemalla, tai aiemmin koordinaattoreina toimineita, koska he kaikki ovat hyvin perillä instituutin rakenteesta. Hyvä ymmärrys ihmisvoimavarojen kehittämisen ja kestävän kasvun välisestä yhteydestä on myös tarpeen. Näin suuren määrän kokemusta omaavat johtokunnat ovat ottamassa yhä enemmän vastuuta vuosisuunnitelmien ja talousarvioiden laatimisesta, säännöllisten pohdintatilaisuuksien järjestämisestä koordinaattorien kanssa, varojen käytön helpottamisesta ja yhteistyöstä muiden laitosten kanssa. Johtokunnan on myös tarpeen olla säännöllisessä yhteydessä neuvonantajiin ja heidän avustajiinsa ja työskennellä läheisessä yhteistyössä alueellisen neuvoston kanssa, tai jos sellaista ei ole, suoraan Kansallisen Neuvoston kanssa tiheän yhteydenpidon ja ajoittaisten yhteistapaamisten avulla.

Johtokunnan ja kaikkien instituuttia tukevien laitosten on ensisijaisesti otettava huomioon koordinoitijärjestelmä ja se, miten kaikkien eri tasojen koordinaattoreiden rinnalla voidaan kulkea heidän palvelutehtävissään. Kansalliset ja aluekoordinaattorit tukevat koko ajan kasvavaa seutukoordinaattorien joukkoa kokoamalla heidät säännöllisesti yhteen kokemustenvaihtoon ja vieraillemalla heidän luonaan kentällä, jotta he saavat tukea päivittäiseen toimintaansa. He varmistavat myös, että resurssit, kuten varat ja materiaalit, saapuvat seuduille oikeaan aikaan ja että seutukoordinaattorit ovat toimivat yhteistyössä muiden toimijoiden ja laitosten kanssa. Siellä missä toimintaa on huomattavan lukuisilla seuduilla, saattaa olla jopa tarpeen jakaa koordinaattorien työkenttä osa-alueisiin. Olipa alueen olosuhteisiin sopiva rakenne minkälainen hyvänsä, koordinaattoreina palvelevat ystävät tarvitsevat erilaisia tilaisuuksia kokoontua yhteen oppimaan toisensa kokemuksista, tutkimaan uutta ohjausta sekä pohtimaan ja muuttamaan toimintasuunnitelmiaan.

Kaikilla tasoilla on tärkeää kehittää useita koordinaattorien asenteita ja kykyjä, joita ovat syvälinen ymmärrys koulutusinstituutin luonteesta, tarkoituksesta ja menetelmistä ja niiden arvostus, yhteisörakentamisen prosessiin sitoutuminen, muiden potentiaalinen ravitsemisen tarpeen tunnistaminen, oppimiselle omistautuminen, yhteistyöhenki ja halukkuus tukea muita ja saada muilta tukea bahá'í-elämäntavan noudattamisessa. Viime vuosien kokemukset osoittavat selvästi, että koordinaattorit tarvitsevat mahdollisuuden palvella useita vuosia, jotta tarvittava kyvykkyys ehtii kehittyä. Luovia keinoja on hyödynnettävä, jotta he pystyvät omistamaan elämästään ajanjakson tälle ponnistuksen alueelle, ja nuorten kohdalle siihen voidaan yhdistää opintojen jatkaminen samaan aikaan.

4.2 Varhaisnuorten henkisen voimauttamisen ohjelman oppimiskeskukset

Kuten aiemmin kuvailtiin, varhaisnuorten henkisen voimauttamisen ohjelmaan liittyvä järjestelmällinen oppimisprosessi on antanut vauhtia kasvulle ja yhteisörakentamiselle ylipäänsä. Edellisen viisivuotissuunnitelman aikana tälle oppimisprosessille luotiin virallinen rakenne, kun oppimisen levittämiseen tarkoitetuiksi keskuksiksi nimettiin useita seutuja, joissa oli tapahtunut merkittävää edistystä varhaisnuorten ohjelman toteuttamisessa. Nyt niitä on eri kehitysvaiheessa jo yli neljäkymmentä, ja nämä oppimiskeskukset ja niihin liittyvät resurssihenkilöt tukevat kukin noin kymmenen seudun verkostoa. Näihin lähes 400 seutuun kuuluvat käytännöllisesti katsoen kaikki edistyneimmät seudut maailmassa. Tämä järjestelmälliseen oppimiseen tarkoitettu rakenne, joka on nyt ratkaisevan tärkeä osa yhteisörakentamisen edistämiseen tarkoitettua järjestäytynyttä toimintakehystä, on osoittautumassa korvaamattomaksi voimavaraksi niin neuvonantajille ja heidän avustajilleen kuin kansallisille ja alueellisille neuvostoilta sekä koulutusinstituuteille. Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto on selittänyt seuraavasti:

”Näihin keskuksiin liittyviin oppimisalueisiin ja niihin yhdistettyihin seutuihin on kuulunut valmentajien kyvykkyys, varhaisnuorten ryhmien dynamiikka ja koordinoitijärjestelmä, joka tukee ohjelman kehittymistä erilaisten väestöjen keskuudessa, ja tämä oppiminen jaetaan seuraavaksi koulutusinstituuttien kanssa. Ohjelman tehokkuus lisääntyy suunnattomasti sitä mukaa, kun oppimiskeskuksissa palvelevat resurssihenkilöt järjestävät koulutusseminaareja ja työskentelevät läheisesti seutukoordinaattorien kanssa näiden pyrkiessä lisäämään valmentajien ja varhaisnuorten ryhmien määrää.”⁽⁴³⁾

4.2 Alueelliset bahá’í-neuvostot

Alueelliset neuvostot, joilla on tänä aikana ensisijainen vastuu ”viisivuotissuunnitelman toteuttamisen valvonnasta heidän toimivaltaansa kuuluvilla alueilla”⁽⁴⁴⁾, ymmärtävät, että heidän kaikkia koskeva tehtävänsä on varmistaa, että seudut siirtyvät eteenpäin rikkaassa ja dynaamisessa kehityksen katkeamattomassa tapahtumasarjassa. Tämä tehdään tukemalla niitä seutuja, missä on näkyvissä kasvuprosessin ensimmäisiä merkkejä, ja vahvistamalla niitä seutuja, jotka ovat etenemässä kohti oppimisen eturintamaa. Tämän alueellinen neuvosto saavuttaa tukemalla laitoksia, toimijoita ja uskovia seututasolla koulutusinstituutin kanssa tehtävän yhteistyön lisäksi.

Osana velvollisuuksiaan alueelliset neuvostot varmistavat ”seutuopetuskomiteoiden ilmaantumisen oikeaan aikaan ja niiden dynaamisen toiminnan”.⁽⁴⁵⁾ Edellisen viisivuotissuunnitelman aikana alueelliset neuvostot saivat runsaasti kokemusta seutuopetuskomiteoiden tehokkaan toiminnan tukemisesta järjestämällä perehdytystä, neuvottelua ja suunnittelua varten tarkoitettuja kokoontumisia. Lisäksi alueellisen neuvoston sihteeri tai muut nimetyt ystävät tekivät vierailuja komitean toiminnan ja seutujen edistymisen seuraamiseksi. Kunkin seudun vahvuuksien ja haasteiden arvioinnin lisäksi tämän vuorovaikutuksen tavoitteena oli keskittyä näiden komiteoiden ja etenkin niiden sihteerien kyvykkyiden kehittämiseen. Toinen tulokselliseksi osoittautunut käytäntö on ollut avainhenkilöiden säännölliset kokoontumiset pohdintaa varten alueellisella tasolla, kerran

kolmessa tai kuudessa kuukaudessa sen arvioimiseksi, miten seutuopetuskomiteoita tuetaan ja miten ne vaikuttavat seutujen kehittymiseen. Tällaisiin kokoontumisten osallistujina on ollut alueellisen neuvoston sihteeri, neuvonantaja tai avustajalautakunnan jäsenet, instituutin aluekoordinaattoreita ja alueellisen neuvoston muita jäseniä tai henkilöstöä, jonka tehtävänä on seurata seutujen edistymistä.

Toimintakenttään liittyvien velvollisuuksiensa lisäksi alueelliset neuvostot huolehtivat monenlaisista hallinnollisista tehtävistä. Ne pyrkivät ottamaan käyttöönsä tehokkaita järjestelmiä ja keinoja, joiden avulla varojen, tiedon, oppimisen ja ihmisvoimavarojen, kuten pioneerien, virtaaminen alueelle voidaan varmistaa. Alueellisten neuvostojen sihteerien velvollisuudet, joihin kuuluvat hallinnollisten ja kentällä tapahtuvan toiminnan valvonta ja joissakin tapauksissa myös kiinteistöjen valvonta, ovat lisääntymässä laajuudeltaan, mikä edellyttää monilta kokopäiväistä palvelua vastaavaa ajankäyttöä. Näiden monenlaisten tehtävien hoitoon ollaan perustamassa hyvin toimivia toimistoja, joissa on myös lisähenkilöstöä.

5. Bahá'í-uskon yhteiskuntarakentamisen voima

Vuosikymmenten ajan bahá'í-sukupolvet ovat pyrkineet soveltamaan Bahá'u'lláhin opetuksia omaan elämäänsä ja yhteiseen elämään. Uuden maailmanjärjestyksen ja jumalallisen sivistyksen kaukaisen vision alati innoittamina uskovat ovat jatkaneet sitkeästi ponnistelujaan ja keskittyneet toisiaan seuranneiden maailmanlaajuisten suunnitelmien tavoitteiden saavuttamiseen. Niin kuin Shoghi Effendi kirjoitti, tämä visio maailmanjärjestyksestä on sellainen, jota ”yksikään kuolevainen silmä ei ole ikinä nähnyt tai ihmismieli kuvitellut”.⁽⁴⁶⁾ Viitaten siihen aikaan harvalukuisten Bahá'u'lláhin seuraajien ponnistuksiin, hän totesi:

”Tietoisina korkeasta kutsumuksestaan ja luottaen bahá'í-uskon yhteiskuntarakentamisen voimaan he jatkavat sinnikkäästi eteenpäin, luovuttamatta ja lannistumatta, pyrkimyksiään muovata ja täydellistää niitä välttämättömiä työvälineitä, joiden kautta Bahá'u'lláhin alkioasteella oleva maailmanjärjestys voi kypsyä ja kehittyä.”⁽⁴⁷⁾

Ne muuttavat ja rakentavat voimat, jotka kuuluvat olennaisesti bahá'í-uskoon, ovat vähitellen tulossa ilmeisiksi niillä edistyneillä seuduilla, missä bahá'ít työskentelevät yhdessä naapuriensa kanssa yhteisessä prosessissa ja ovat yhteiskuntaan vaikuttamiseen ja lukemattomiin keskusteluihin osallistumalla oppimassa, miten he voivat vastata siihen lisääntyneeseen yhteiskunnalliseen tietoisuuteen, joka syntyy luonnollisella tavalla ydintoimintoihin intensiivisesti osallistumisesta. Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto on todennut:

”Viimeksi kuluneisiin kahteentoista kuukauteen liittyvä merkittävä piirre on ollut se, miten usein bahá'í-yhteisö on yhdistetty hyvin monenlaisissa eri yhteyksissä pyrkimyksiin saada aikaan yhteiskunnan parantamista yhteistyössä samanhenkisten ihmisten kanssa. Kansainväliseltä areenalta kyläelämän ruohonjuuritasolle mielipidejohtajat ovat kaikenlaisissa yhteyksissä ilmaisseet olevansa

tietoisia siitä, että bahá'íden sydämen asiana ei ole ainoastaan ihmiskunnan hyvinvointi vaan että heillä on vakuuttava käsitys siitä, mitä on saavutettava ja tehokkaat keinot pyrkimystensä toteuttamiseen.”(48)

Bahá'í-yhteisö on nyt kykenevämpi kuin koskaan aiemmin tarjoamaan apuaan ”sivistyksen rakentamisen moninaisissa ja erilaisissa ulottuvuuksissa”.(49) Tarkasteltaessa prosessin monitahoisuutta ja edessä olevia jaksoittaisia haasteita, ei ole epäilystäkään siitä, että ”tarvitaan ponnistelua, lakkaamatonta ponnistelua”(50), kuten Mestari kuvaili ”todellisen sivistyksen”(51) perustamisen hanketta. Tietoisina samalla Bahá'u'lláhín jumalallisen rakkauden lukemattomista osoituksista ja Hänen kaikkivoittavan voimansa todisteista omassa elämässään, ystävät jatkavat sinnikkäästi eteenpäin, uurastaen ”tyyninä, luottavaisina ja herpaantumatta”(52), voidakseen omistaa asuinpaikastaan riippumatta lahjansa ja tarmonsia niille pyrkimyksille, jotka ”johtavat maailman uudistumiseen ja maan kansojen ja kansakuntien pelastumiseen.”(53)

Loppuviitteet

1. Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston vuoden 2013 riḍvân-sanoma maailman bahá'ílle.
2. Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston sanoma 12.12.2011 kaikille kansallisille henkisille neuvostoille.
3. Vuoden 2013 riḍvân-sanoma.
4. sama.
5. sama.
6. sama.
7. Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston vuoden 2010 riḍvân-sanoma maailman bahá'ílle.
8. Bahá'u'lláhín julkaisemattomasta muistiosta.
9. Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston sanoma 12.12.2011.

10. Sama.
11. Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston sanoma 27.12.2005 mannermaisten neuvonantajien konferenssille.
12. Vuoden 2013 riðván-sanoma.
13. Sama.
14. Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston sanoma 28.12.2010 mannermaisten neuvonantajien konferenssille.
15. Vuoden 2010 riðván-sanoma.
16. Sanoma 28.12.2010.
17. Vuoden 2010 riðván-sanoma.
18. Sama.
19. Sanoma 28.12.2010.
20. Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston sanoma 23.5.2011 maailman bahá'ille.
21. Sanoma 28.12.2010.
22. Sama.
23. Sama.
24. Vuoden 2010 riðván-sanoma.
25. Sanoma 28.12.2010.

26. Sanoma 28.12.2010.
27. Vuoden 2010 riðv  n-sanoma.
28. Sama.
29. Sama.
30. Sanoma 28.12.2010.
31. Sama.
32. Sama.
33. Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston puolesta 9.8.2012 kirjoitetusta kirjeestä Yhdysvaltojen Kansalliselle Henkiselle Neuvostolle.
34. Vuoden 2010 riðv  n-sanoma.
35. Sama.
36. Sanoma 27.12.2005.
37. Sanoma 28.12.2010.
38. Sama.
39. Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston puolesta 14.11.2012 kirjoitetusta kirjeestä Yhdysvaltojen Kansalliselle Henkiselle Neuvostolle.
40. Sanoma 28.12.2010.
41. Sama.

42. Sama.
43. Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston puolesta 7.8.2012 kirjoitetusta kirjeestä Saksan Kansalliselle Henkiselle Neuvostolle.
44. Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston puolesta 23.1.2011 kirjoitetusta kirjeestä Ranskan Colombesin ja Courbevoien paikallisille henkisille neuvostoille.
45. Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston puolesta 9.8.2012 kirjoitetusta kirjeestä Yhdysvaltojen Kansalliselle Henkiselle Neuvostolle.
46. Shoghi Effendi, The World Order of Bahá'u'lláh: Selected Letters (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1991, 2009 printing), s. 206.
47. Sama., s. 195.
48. Vuoden 2013 riḍván-sanoma.
49. Vuoden 2010 riḍván-sanoma.
50. 'Abdu'l-Bahá, The Secret of Divine Civilization (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1990, 1999 printing), s. 66.
51. Sama., p. 81.
52. Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston riḍván-sanoma 153 [1996] maailman bahá'ille.
53. Bahá'u'lláh, Tablets of Bahá'u'lláh Revealed After the Kitáb-i-Aqdas, (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1988, 1992 printing), s. 223.